

USNESENÍ

Městský soud v Praze jako soud nadřízený rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Blanky Kapitánové a soudkyně Mgr. Zdeňky Winklerové a JUDr. Ivety Veselé v exekuční věci

oprávněného: **J. K.**, narozený dne xxx
bytem xxx, xxx

proti

povinné: **M. K.**, narozená dne xxx
bytem xxx, xxx

pro 111 181,50 Kč s příslušenstvím, **o námitce podjatosti soudce Obvodního soudu pro Prahu 9 Mgr. Karla Hanuše, ve věci vedené u tohoto soudu sp. zn. 78 EXE 1323/2018,**

takto:

Soudce Obvodního soudu pro Prahu 9 Mgr. Karel Hanuš **není vyloučen** z projednávání a rozhodnutí této věci.

Odůvodnění:

1. Povinná podáním ze dne 15. 2. 2022 vznesla námitku podjatosti v záhlaví uvedeného soudce s odůvodněním, že při projednání stížnosti, kterou na uvedeného soudce podala, zjistila, že soudce pouze kopíruje svá předešlá rozhodnutí, což sám soudce připustil (spis zn. 30 Spr 926/2021). Povinná na uvedeného soudce podala v říjnu 2021 trestní oznámení pro zneužití pravomoci úřední osoby, protože podle povinné postupuje v rozporu s právními předpisy. O podaném trestním oznámení není rozhodnuto. Dále povinná na soudce podala podnět ke kárné žalobě. Proto není vhodné, aby uvedený soudce i nadále pokračoval v exekuční věci, neboť není dostatečně zajištěna jeho objektivita a nestrannost, a povinná tak žádá jeho nahrazení vhodnějším soudcem.
2. Soudce Obvodního soudu pro Prahu 9 Mgr. Karel Hanuš ke vznesené námitce podjatosti uvedl, že k věci, účastníkům ani jejich zástupcům nemá žádný vztah. Proti povinné jsou vedeny dvě exekuce a povinná v obou řízeních využívá svých procesních práv k obstrukčním jednáním ve snaze narušit řádné uspokojení práva oprávněných (podává stále shodné námitky, již dříve vyvrácené odvolacím, dovolacím i Ústavním soudem), jako obstrukci pak soudce vnímá i trestní oznámení a podnět na kárnou žalobu. Postup soudce byl opakovaně odvolacím soudem shledán řádným.
3. O návrhu na vyloučení soudce rozhoduje podle § 16 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád v platném znění (dále jen „o. s. ř.“) nadřízený soud v senátu, což je v tomto případě Městský soud v Praze.
4. Námitka podjatosti soudkyně uplatněna včas ve smyslu § 15a odst. 2 o. s. ř., neboť z obsahu nevyplývá, že by povinná byla soudem poučena o svém právu vyjádřit se k osobě soudce.
5. Podle čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod jako součásti ústavního pořádku České republiky č. 2/1993 Sb. nikdo nesmí být odňat svému zákonnému soudci.

6. Podle ustanovení § 14 odst. 1 o. s. ř. jsou soudci vyloučeni z projednávání a rozhodnutí ve věci, jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům je tu důvod pochybovat o jejich nepodjatosti.
7. Platí, že vyloučení soudce z důvodu podjatosti představuje výjimku z dané záruky [srov. např. *nález Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 307/03 ze dne 27. 5. 2004 (N 76/33 SbNU 243)*], kterou lze aplikovat jen ze skutečně závažných důvodů, které soudci zcela zjevně brání rozhodnout v souladu se zákonem nezájatě a spravedlivě (*viz rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 1 Nd 134/2001 ze dne 8. 8. 2011, sp. zn. 21 Nd 126/2005 ze dne 5. 8. 2005, sp. zn. 32 Nd 446/2017 ze dne 5. 3. 2018*), neboť soudce je nutno pokládat za nestranného, dokud není prokázán opak - *viz např. rozsudky Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) ve věci Pullar proti Spojenému království ze dne 10. června 1996, č. stížnosti 22399/93, ve věci Piersack proti Belgii ze dne 1. října 1982, č. stížnosti 8692/79 či ve věci De Cubber proti Belgii ze dne 26. října 1984, č. stížnosti 9186/80*.
8. Subjektivní hledisko účastníka řízení, jakkoliv může být podnětem ke zkoumání podjatosti, samo o sobě k dovození podjatosti soudce nestačí, musí existovat opodstatněná obava, že není zcela nestranný. [srov. např. *nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 722/05 ze dne 7. 3. 2007, či usnesení Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 187/10 ze dne 26. 7. 2012*]. Závěr o podjatosti je tedy namísto teprve tehdy, je-li evidentní, že pro poměr k věci, k účastníkům či k jejich zástupcům nebude soudce schopen dostát své zákonné povinnosti rozhodovat nestranně, tedy přesáhne-li pochybnost o nepodjatosti určitou intenzitu [*ke tomu srov. nález Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 105/01 ze dne 3. 7. 2001 (N 98/23 SbNU 11)*].
9. Vztah soudce k věci nebo účastníkům, příp. jejich zástupcům, je třeba v daném případě posoudit ze dvou vzájemně se prolínajících hledisek, a to jaká je povaha tohoto vztahu a zda se jedná o zjevně intenzivní (např. bezprostřední, určitým způsobem individualizovaný) vztah (*viz např. rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 105/01 ze dne 3. 7. 2001*). Poměr k věci může vyplývat především z přímého právního zájmu soudce na projednávané věci. Tak je tomu v případě, kdy soudce sám by byl účastníkem řízení, ať na straně žalobce či na straně žalovaného, nebo v případě, že by mohl být rozhodnutím soudu přímo dotčen ve svých právech. Vyloučen je také soudce, který získal o věci poznatky jiným způsobem, než z dokazování při jednání. Soudcův poměr k účastníkům nebo k jejich zástupcům pak může být založen především příbuzenským nebo jemu obdobným vztahem, jemuž na roveň může v konkrétním případě stát vztah přátelský či naopak nepřátelský. V úvahu přichází i vztah ekonomické závislosti, např. v souvislosti s vědeckou či jinou publikační činností soudce, v souvislosti se správou vlastního majetku soudce apod. – *viz např. rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 20 Cdo 432/2010 ze dne 17. 2. 2010, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 18. 4. 2012, sen. zn. 29 NSČR 26/2012, uveřejněné pod číslem 85/2012 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 20. 12. 2017 sp. zn. 25 Cdo 4852/2016*.
10. Povinná však shledává důvod podjatosti v tom, že soudce používá při písemném vyhotovení rozhodnutí v počítači funkci kopírování. K tomu lze jen dodat, že povinná opakovaně podává návrhy na odklad exekuce a návrh na zastavení exekuce odůvodněné v podstatné části shodně a proto výrokově stejné rozhodnutí založené na shodných důvodech (případně zastavení řízení o takovém návrhu pro překážku věci rozsouzené) je projevem kontinuity soudního rozhodování, které je zcela v souladu se základními procesními pravidly (§ 2 a § 6 o. s. ř.) naplňujícími zásadu předvídatelnosti soudního rozhodování.
11. Další důvod pro podjatost soudce má spočívat v tom, že povinná na soudce podala trestní oznámení, návrh na kárné potrestání a stížnosti, které odůvodňuje postupem soudce. Pomine-li nadřízený soud skutečnost, že rozhodování soudce obvodního soudu obstála nejen v odvolacím a dovolacím (sp. zn. 20 Cdo 2660/2020), ale též v ústavněprávním přezkumu (sp. zn.

II. ÚS 3370/20), tak podle § 14 odst. 4 o. s. ř. důvodem k vyloučení soudce nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednávané věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech. Pokud tedy skutečnosti, které vedou povinnou k podávání různých podání stěžujícími si na postup soudce, nesmí být důvodem pro vyloučení soudce, bylo by zjevným obcházením citované normy, pokud již jen na základě takto odůvodněných podání (tj. trestního oznámení, stížnosti a návrhu na kárné opatření), byla podjatost uvedeného soudce shledána.

12. To, že někteří účastníci řízení využívají sebemenší příležitost k procesním obstrukcím (a to včetně vznášení námítky podjatosti) vedlo k přijetí závěrů, že osobní nestrannost se soudu předpokládá, není-li důkaz opaku (*viz např. usnesení Ústavního soudu ze dne 3. 5. 2012, sp. zn. III. ÚS 141/12*). Tedy skutečnost, že povinná podává na soudce trestní oznámení (resp. stížnosti a podněty na kárný návrh) nevyovídá vůbec nic o vztahu soudce k projednávané věci a účastníkům, a proto nelze dovozovat, že by byl jakkoliv předpoklad nepodjatosti soudce zpochybněn. Specifický poměr soudce k účastníku sice může vzniknout i v důsledku toho, že účastník proti němu podá trestní oznámení. Samo o sobě však takové podání účastníka vůči soudci ještě důvod k vyloučení soudce nezakládá; podání trestního oznámení na osobu je úkon, který nijak předem neurčuje, zda se dotyčná osoba skutečně dopustila protiprávního jednání a není tedy důvodem k vyloučení soudce (*srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 21. 11. 2002, sp. zn. 25 Cdo 1722/2002, ze dne 24. 6. 2009, sp. zn. 4 Nd 126/2009, nebo ze dne 17. 8. 2016, sp. zn. 23 Nd 268/2016, ze dne 22. 1. 2020 sp. zn. 21 Nd 509/2019, ze dne 21. 11. 2002 sp. zn. 25 Cdo 1722/2002*). Nadřízený soud jen dodává, že takto by se svými obstrukcemi povinná mohla domoci vyloučení úplně všech soudců a nezbyl by nikdo, kdo by ve věci rozhodoval. V tomto konkrétním případě navíc sám soudce v souvislosti s jednáním povinné uvedl, že se necítí ve věci podjatý, neboť veškeré procesní chování povinné vnímá jen jako snahu znemožnit oprávněnému domoci se realizace svých práv, resp. zabránit zpeněžení vlastního majetku.
13. Nadřízený soud, aniž nařizoval jednání (§ 16 odst. 3 věta druhá o. s. ř.), neshledal, že by ve věci byly naplněny podmínky § 14 odst. 1 o. s. ř. pro vyloučení soudce Obvodního soudu pro Prahu 9 Mgr. Karla Hanuše z projednávání a rozhodnutí této věci. Z dosavadního průběhu řízení, obsahu spisu ani z vyjádření jmenovaného soudce nelze dovozovat, že by měl zájem na určitém výsledku řízení (tj. že by jeho právní poměry mohly být rozhodnutím v této věci dotčeny), příp. že by měl jakýkoli jiný než profesní vztah k věci či k účastníkům a předestřené námítky povinné tak nejsou způsobilé vyvrátit předpoklad nestrannosti uvedené soudce.
14. Nadřízený soud proto rozhodl dle § 16 odst. 1 o. s. ř., jak je uvedeno ve výroku tohoto usnesení.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **není** dovolání přípustné.

Praha 4. března 2022

JUDr. Blanka Kapitánová v. r.
předsedkyně senátu